

Sygnatura akt IV U 258/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Małgorzata Podkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **J. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.** z dnia 14.09.2012 r. znak (...)

w przedmiocie **świadczenia rehabilitacyjnego**

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 14.09.2012 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. B. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 10 miesięcy począwszy od dnia 15.06.2012r.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. B. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 14.09.2012 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 15.06.2012 r. Wnioskodawca wskazał, że nie zgadza się z decyzją, albowiem ma silne bóle kręgosłupa z promieniowaniem na prawą stronę nogi. Boli go prawa stopa, nie ma w niej czucia, nie może chodzić, kuleje na prawą nogę.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. Wskazała, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ decyzja jest zgodna z prawem. Brak jest okoliczności uzasadniających uprawnienia wnioskodawcy do świadczenia rehabilitacyjnego, co wynika z orzeczenia komisji lekarskiej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U J. B. występują wielopoziomowa dyskopia z przepukliną tarcz międzykręgowych L3-L4, L4-L5, L5-S1, przewlekła rwa kulszowa L5-S1 prawostronna z ograniczeniem sprawności ruchowej, radikulopatia L5-S1 prawostronna. U J. B. występuje niezdolność do pracy po dniu 15.06.2012 r. J. B. rokuje odzyskanie zdolności do pracy do dnia 20.04.2013 r.

Dowód: opinia biegłego neurologa k. 12-13 i 40;

J. B. z przyczyn angiologicznych nie jest niezdolny do pracy.

Dowód: opinia biegłego angiologa k. 30-31;

Bezspornym jest, że J. B. miał przyznane prawo do zasiłku chorobowego do dnia 14.06.2012 r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie zmiany zaskarżonej decyzji znajdowało oparcie w art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.10.77.512 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Świadczenie rehabilitacyjne wypełnia lukę pomiędzy okresem po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, a przed stwierdzeniem trwałej niezdolności do pracy. Jest więc swego rodzaju świadczeniem przejściowym pomiędzy zasiłkiem chorobowym, a rentą z tytułu niezdolności do pracy.

Zważywszy, że stan zdrowia wnioskodawcy wymagał wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłych lekarzy neurologa i angiologa.

Na podstawie powyższych opinii Sąd przyjął, że ze względu na schorzenia z zakresu angiologii wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Biegły neurolog stwierdził natomiast, że u wnioskodawcy występują wielopoziomowa dyskopia z przepukliną tarcz międzykręgowych L3-L4, L4-L5, L5-S1, przewlekła rwa kulszowa L5-S1 prawostronna z ograniczeniem sprawności ruchowej, radikulopatia L5-S1 prawostronna. Z tych względów u wnioskodawcy występowała niezdolność do pracy po dniu 15.06.2012 r., przy czym rokował on odzyskanie zdolności do pracy do dnia 20.04.2013 r.

Strona pozwana złożyła zastrzeżenia do opinii biegłego neurologa wskazując, że u wnioskodawcy od 15 lat, jak wynika z wywiadu, następują okresowo nasilające się zespoły bólowo - korzeniowe przebiegające z okresami remisji i nawrotów. Podjęte leczenie w ramach zasiłku chorobowego przyniosło poprawę i odzyskanie niezbędnej sprawności umożliwiającej podjęcie pracy. Podczas badania przez Lekarza Orzecznika oraz Komisję Lekarską ZUS zmiany w odcinku lędźwiowym nie powodowały istotnego upośledzenia sprawności narządu ruchu.

Sąd podzielił stanowisko wyrażone przez biegłego neurologa w wydanej opinii, przy uwzględnieniu dodatkowej argumentacji zawartej w opinii uzupełniającej wydanej przez tego biegłego po złożeniu zastrzeżeń przez stronę pozwaną. Biegły ten w opinii uzupełniającej wskazał bowiem, że w opinii zasadniczej nie stwierdził poprawy stanu zdrowia w oparciu o podane objawy oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską przedstawioną przez lekarza leczącego wnioskodawcę do dnia 14.06.2012 r., który stwierdził w tym okresie podstawy do dalszej rehabilitacji. Biegły wskazał również, że lekarz medycyny pracy nie orzekł zdolności do pracy wnioskodawcy po dniu 14.06.2012 r. Uwzględniając te czynniki, w zestawieniu ze stanem przedmiotowym badanego, biegły stwierdził konieczność świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 14.06.2012 r. Biegły podkreślił przy tym, że przejściowe poprawy stwierdzone przez Lekarza Orzecznika oraz Komisję Lekarską były raczej krótkotrwałe i nie wpłynęły na zmianę decyzji lekarza neurologa i lekarza medycyny pracy. W dniu 05.12.2012 r. biegły stwierdził u wnioskodawcy wyraźne pogorszenie, w związku z tym stwierdził konieczność przeprowadzenia rehabilitacji w ramach świadczenia rehabilitacyjnego, ponieważ wnioskodawca nie kwalifikował się do pracy, a rokował po zakończeniu leczenia powrót do zdrowia.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii, w szczególności opinii biegłego neurologa. Mając na uwadze sposób umotywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych wniosków przez tego biegłego, Sąd oparł się na wydanych przez niego opiniach, a tym samym nie znalazł podstaw do dalszego uzupełniania stanowiska przez tego biegłego na skutek kolejnych zastrzeżeń złożonych przez stronę pozowaną.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 2 kpc).